

let for at knytte sit Slør. „Jeg vil kigge lidt ud til Meta. Du veed jo nok, de skal rejse. Det gør mig saa forfærdelig ondt for hende!“

At hun ogsaa havde et andet Ærende hos sin Veninde, nævnte hun ikke noget om; men hun havde bestemt sig til nu at gøre Alvor af at betro Meta sin Tilstand for at faa Raad og Oplysninger hos hende.

„Det gør naturligvis ogsaa mig ondt,“ sagde Fru Bertha, da Jytte igen kom hen til Sengen. „Men er du sikker paa, at din Veninde ikke har lidt Skyld i, at det er gaaet hendes Mand saa galt, som det er? Hun skulde have hjulpet sin Svoger med at bringe det forstyrrede Menneske til Fornuft. Men dersom jeg har forstaaet dig rigtig, har hun snarere gydt Olje i Ilden.“

„Det er, fordi hun paastaar, at det er Svogeren, der allermest satte ondt for hendes Mand hos Befolkningen derovre.“

„Kan din Veninde virkelig tro paa den Slags Snak, saa viser det bedst, hvor forblindet hun er bleven.“

„Ja ja, lille Mor, du har nu engang kastet din Kærlighed paa Pastor Gaardbo, og det har du jo Lov til. Men jeg kender ham jo ogsaa en lille Smule, og jeg forsikrer dig, at skulde jeg vælge mellem ham og den anden — saa valgte jeg Doktoren med alle hans Forryktheder.“

I det samme blev der banket paa Døren. Pigen kom ind og meldte:

„Professoren!“

„For min Skyld behøver du ikke at gaa,“ sagde Asmus Hagen til Jytte, der havde sagt Goddag og Farvel til ham paa samme Tid. „Jeg kommer för tillfället kun paa Visit.“

„Jeg skal nu gaa alligevel. Jeg stod netop paa Springet . . . Farvel, lille Mor!“

„Farvel, mit Barn! Og hils Fru Gaardbo fra mig! Sig hende, at jeg tænker paa hende og hendes Børneflokk med den største Deltagelse og ønsker dem alt godt paa den lange Rejse.“

Ved at høre Navnet havde den lille Professor lyttet.

„Fru Gaardbo?“ sagde han. „Dersom det er i Anledning af den paatænkte Udvandring, at den Dame skal kondoleres, saa